

DANS
MET ME

Courtney Walsh

roman

1

‘De dood komt altijd onverwacht.’ Dit citaat uit de film *Pollyanna* was Charlotte Page nooit vergeten. Als klein meisje was ze erg bang geweest voor de dominee die de zin uitsprak en in de betreffende scène brullend met zijn vuist op het altaar sloeg, maar nu begreep ze hem beter dan ooit. Want de dood kwam inderdaad erg onverwacht.

Bij die gedachte kwam er een brok in haar keel, maar ze wist haar emoties onder controle te houden. Ze huilde normaal gesproken niet snel en hoewel dit in de bijna dertig jaar dat ze nu op deze aarde rondliep nog maar haar tweede begrafenis was, had ze tijdens de autorit hiernaartoe besloten haar tranen zo veel mogelijk binnen te houden.

Misschien zou ze ook geen traan kunnen laten, want ze was nog steeds behoorlijk in shock. Het was immers niet niets om je beste vriendin een paar maanden na haar dertigste verjaardag te verliezen en mogelijk zou ze nooit begrijpen waarom dit was gebeurd.

Het voelde allemaal niet echt. Sinds ze gebeld was met het nieuws leek er een dikke mistwolk om haar heen te hangen die nog altijd niet was weggetrokken, zelfs niet nu ze in de kleine kerk zat van Harbor Pointe, Michigan.

Het spijt me zo.

Voor de zoveelste keer galmde die zin door haar hoofd. Ze wilde hem niet meer horen. Ze vond het vreselijk dat ze die woorden nooit hardop tegen haar vriendin had kunnen uitspreken. En ze vond het nog erger dat Julianna er nu niet meer was en ze dus nooit meer de kans zou krijgen om het goed te maken.

De dood komt altijd onverwacht.

In de kerk van Harbor Pointe praatten mensen zachtjes met elkaar. Charlotte had echter geen enkele behoefte om aan de gesprekken deel te nemen. Ze kende hier immers niemand. Ze maakte al jaren geen deel meer uit van Julianna's dagelijks leven. Hoewel ze al sinds hun kindertijd bevriend waren, hadden ze tien jaar geleden ieder een ander pad gekozen, waardoor er de nodige afstand tussen hen ontstaan was.

Op een schildersezels voor in de kerk stond een uitvergroete foto van Julianna, die vorig jaar was gemaakt. Ze stond er stralend op, samen met haar kinderen. Het bevroren beeld lachte naar Charlotte en herinnerde haar eraan dat haar vriendin haar altijd de volledige aandacht had gegeven, wat zo bijzonder had gevoeld. Jules had zich stevast voor de volle honderd procent gegeven, ook in hun vriendschap. Ze was de oprechtste persoon die Charlotte ooit had gekend.

Haar dood was dan ook ontzettend oneerlijk.

Opnieuw vormde er zich een brok in haar keel. Waarschijnlijk zou ze dit verdriet nog lang met zich meedragen. Misschien zelfs de rest van haar leven. Want hoe moest ze dit verlies ooit te boven komen? Het was allemaal zo tragisch, zo onverwacht, zo snel.

Zo oneerlijk.

Op dat moment klonk er muziek door de kerk en kwam Julianna's familie binnen, zodat de plechtigheid kon beginnen. Haar man Connor liep met hun drie prachtige kinderen naar voren. De kleintjes waren groter dan Charlotte zich herinnerde.

Connor staarde recht voor zich uit, alsof hij er niet met zijn gedachten bij was.

Charlotte wendde haar blik af. Ze keek naar Julianna's oudste dochter Amelia. Een geboren danseres.

Een kleine versie van Julianna.

Het meisje liep somber aan haar vaders arm door het middenpad. Op Connors andere arm lag baby Alaina. Charlotte voelde opnieuw een diep schuldgevoel door haar borst trekken.

Waarom is dit in vredesnaam gebeurd?

Opeens voelde het totaal verkeerd om de familie zo aan te gapen en dus richtte Charlotte haar blik naar voren. Hadden Connor en de kinderen niet beter als eerste de kerk kunnen binnengaan? Dan hadden ze deze vreemde ongewenste aandacht kunnen vermijden.

Ze ging volledig in haar gedachten op, tot een bekend gezicht haar weer met beide benen op de grond zette.

Cole.

Julianna's broer had brede schouders en een volwassen uitstraling gekregen. De jongen die ze een paar jaar geleden voor het laatst gezien had, was een echte man geworden.

Opeens werd ze overvallen door een soort puberale onzekerheid.

In Julianna's brieven was zijn naam af en toe opgedoken en hij had haar kippenveld bezorgd. Charlotte was misschien beschermd opgevoed, maar dat wilde niet zeggen dat ze geen zwak voor knappe mannen had. En Cole was erg knap. Meer dan knap zelfs. Hij was ouder en cooler dan zij en zag er heel goed uit.

Julianna was gek op hem geweest.

Nadat Charlotte hem als tiener een keer kort had ontmoet, had ze zich afgevraagd of hun paden elkaar ooit nog eens zouden kruisen. Hij was vroeger weleens naar de optredens van zijn zusje gekomen, maar verder was hij altijd een mysterie voor haar gebleven. In gedachten had ze echter een compleet beeld van hem bij elkaar gefantaseerd. En hoewel ze Cole nooit daadwerkelijk gekend had, begon haar hart daardoor toch sneller te kloppen.

Ze keek hem na en zag dat hij naast Connor op de voorste rij ging zitten. Vervolgens nam hij baby Alaina voorzichtig over en trok hij AJ, het middelste kind, iets dichters naar zich toe. Cole zag er misschien stoer uit, maar was overduidelijk erg gek op zijn nichtjes en neefje.

En ze kon zijn diepe verdriet bijna voelen.

Julianna's vader was grijzer dan ze zich herinnerde en zat achter Cole met zijn andere gezin, zoals Jules het altijd had omschreven.

Het werd stil en een man in een pak stapte het podium op. Hij sprak over Julianna alsof hij haar goed gekend had en zei dat ze een gewaardeerd lid van deze kerk was geweest; niet zomaar een bezoeker, maar iemand die zich echt voor de gemeente inzette. Ze had kinderen bijles gegeven en was geregeld naar evenementen voor vrouwen gegaan. Ze had geholpen in de kinderkerk en...

Charlotte stopte met luisteren en besloot zich op de film in haar hoofd te concentreren.

Ze sloot haar ogen en zag zichzelf als twaalfjarige voor zich – tenger en onzeker, maar met een dappere, ernstige blik in haar ogen.

Elk jaar vond in de zomer een speciale danscursus in Chicago plaats, maar dit was de eerste keer dat ze zelf zou deelnemen. Volgens haar moeder was ze haar huidige dansdocent ontgroeid en had ze een nieuwe uitdaging nodig. De cursus werd ook wel een danskamp genoemd, maar leek totaal niet op de andere zomerkampen die Charlotte kende.

Er waren geen blokhutten, geen avonturen in het bos, geen zon en er was ook geen meer om in te zwemmen. Er waren alleen groepskamers en dansstudio's.

Charlotte vond het er heerlijk. Ze was nooit erg sociaal geweest en toen ze aan de barre stond te wachten tot haar eerste les begon, voelde ze dan ook niet de behoefte om iets tegen het blonde meisje naast haar te zeggen. Allebei hadden ze hun verplichte zwarte balletpakje, roze maillot en roze balletschoenen aan en hun haar zat in een hoge knot op hun hoofd. Ze zagen er precies hetzelfde uit als alle andere meisjes in de balletzaal.

Charlotte had haar hand op de barre gelegd en zichzelf in de spiegel bekeken. Toen had ze opeens een paar twinkelende ogen achter zich gezien.

'Jij bent Charlotte Page, toch?' vroeg het blonde meisje met een brede glimlach.

Charlotte knikte, maar zei niets. Haar moeder had haar ervoor

gewaarschuwd dat ze tijdens de cursus beter geen vrienden kon maken.

‘Je bent er immers niet voor de gezelligheid,’ had Marcia gezegd. ‘Je bent er om je techniek te verbeteren en om je concurrentie te laten zien wat je kunt. Je bent er om de beste te zijn.’

‘Maar dan vinden de andere meisjes me waarschijnlijk niet aardig,’ had Charlotte gezegd.

‘Dat is alleen maar goed,’ had haar moeder geantwoord. ‘Het doel is niet om aardig gevonden te worden, Charlotte. Het doel is om gerespecteerd te worden. Om anderen de stuipen op het lijf te jagen.’

Dat is mijn doel helemaal niet. Ik wil gewoon dat ze me aardig vinden.

Charlotte had echter braaf geknikt.

‘Ik heb al zo veel over je gehoord,’ had Julianna gezegd. ‘Hoe voelt het nou om de beste danseres van de groep te zijn?’

Julianna zag er niet uit alsof ze probeerde te slijmen. Ze keek haar nog altijd lachend aan en leek benieuwd naar haar antwoord. Charlotte had altijd geleerd dat ze moest geloven dat ze de beste was. Inmiddels was ze een stuk bescheidener, maar destijds absoluut niet.

‘Mijn moeder zegt dat ik de beste danseres van het hele kamp ben,’ zei ze.

Julianna knipperde met haar ogen en keek Charlotte recht aan. ‘Mijn moeder zegt dat ik hier zo veel mogelijk plezier moet maken.’

Charlotte wendde haar blik af en zag dat twee meisjes vanaf de andere kant van de zaal naar haar keken. Ze fluisterden elkaar iets toe, namen haar van top tot teen in zich op en begonnen toen te giechelen.

‘Trek je van hen maar niets aan,’ zei Julianna. ‘Ze zijn gewoon jaloers.’

Charlotte knikte. ‘Dat weet ik.’

Het was een wonder dat Julianna zich niet door Charlottes hooghartige houding had laten afschrikken. Door de jaren heen

hadden ze er vaak om gelachen, maar eigenlijk had Charlotte aan Jules te danken dat ze inmiddels wist hoe ze zich bescheiden moest opstellen. Dat zou haar moeder haar waarschijnlijk nooit hebben geleerd.

Julianna had Charlotte laten zien dat je zowel aardig gevonden als gerespecteerd kon worden, in tegenstelling tot wat Marcia gezegd had.

Maar wat had Charlotte gedaan om haar daarvoor te bedanken? Ze had haar bedrogen.

Nee. Daar wil ik nu niet aan denken.

Connor zat als een standbeeld op zijn plek op de eerste rij. Naast hem ontfermde Cole zich als een liefdevolle oom over de kinderen. Ze wist amper iets over Julianna's broer, alleen dat hij de coach van het footballteam van Harbor Pointe High School was. Op basis van zijn omgang met de kinderen trok ze echter de conclusie dat hij een goede, zachtaardige man was die zijn eigen verdriet moeiteloos voor anderen aan de kant schoof.

Zou hij haar nog kennen?

Wat een belachelijke gedachte. Natuurlijk kende hij haar niet meer. Ze waren immers nooit vrienden geweest. Die titel was in Charlottes leven alleen voor Julianna weggelegd.

Wat moest je te doen als je enige vriendin dood was?

De dominee was nog steeds aan het woord en vertelde de menigte (want er zat hier daadwerkelijk een grote groep mensen) alles over Julianna Ford; hij noemde haar een helder licht in de gemeenschap, een vrouw die bekendstond om haar aanstekelijke vrolijkheid, haar levenslust en haar passie voor lesgeven. Charlotte probeerde naar hem te luisteren, maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. De ene na de andere herinnering flitste door haar hoofd, alsof er in haar hersenen een projector was aangezet die alle hoogte- en dieptepunten van haar vriendschap met Julianna afspeelde.

Audities, afwijzingen, overwinningen, goede kritiek, slechte kritiek, professionele tournees en uiteindelijk – na jarenlang hard werken – het nieuws dat ze allebei aangenomen waren bij het

Chicago City Ballet. Als ze niet samen waren, stuurden ze elkaar lange brieven en als ze wel samen waren, voelde Charlotte zich een stuk minder eenzaam.

Hun vriendschap was uniek geweest en niemand zou Julianna's plek in haar leven kunnen invullen, hoeveel tijd er ook verstreek. Charlotte wist zeker dat ze nooit meer zo'n fantastische vriendin zou hebben.

Ze had nooit iemand gekend die op elk moment voor haar klaarstond en haar zo grenzeloos aanmoedigde. Jules had haar nooit als concurrent gezien, iets wat, tot Charlottes grote schaamte, andersom niet zo was geweest.

Julianna's jongste dochter Alaina liet een verontwaardigde kreet horen. Cole legde haar op zijn andere arm en de baby werd al gauw weer stil. Het meisje was nog maar tien maanden oud en zou geen enkele herinnering aan haar moeder hebben.

Hoe moest dit jonge gezin zich zonder Julianna zien te redden? Haar vriendin was de moeder geweest die Charlotte zelf dolgraag had willen hebben. Liefdevol. Attent. Betrokken. Speels. Degene die iedereen in het gezin samenbond.

Charlottes moeder was totaal anders: bazig, manipulatief en allesbehalve speels. Marcia Page was ooit prima ballerina geweest, maar toen had ze een blessure opgelopen en Charlotte wist dat ze daar de rest van haar leven onder zou lijden.

Marcia had haar eigen dromen altijd al op haar dochter geprojecteerd. Ze had gezegd dat Charlotte weliswaar geen natuurtalent was, maar met haar hulp en door hard te werken een fantastische danseres kon worden.

Wat een cliché.

Tegenwoordig was Marcia Page een gerenommeerde danslerares. Een van de beste, zo vond zelfs Charlotte, en ze had van haar dochter een goede ballerina gemaakt.

Wat haar moederschap betrof, was er echter nog meer dan genoeg ruimte voor verbetering. Charlotte had een zakelijke band met Marcia, wat waarschijnlijk de reden was dat haar moeder gezegd had dat ze beter niet naar Julianna's begrafenis

kon gaan. Zodra Charlotte uit Chicago vertrok, zou de getalenteerde Irena Duryea namelijk zomaar eens haar solistenplaats kunnen inpikken.

‘Je wordt nu eenmaal steeds ouder, Charlotte. Het einde van je carrière is dichterbij dan je denkt.’

Charlotte wist inmiddels dat het inboezemen van angst de grootste manipulatietechniek van haar moeder was. Desondanks bleef ze het moeilijk vinden om haar eigen beslissingen te nemen. Hoe triest was dat? Ze was bijna dertig, maar toch overlegde ze elk besluit nog altijd met haar moeder en haar opmerking had haar erg aan het twijfelen gebracht. Was het wel een goed idee om een paar dagen vrij te nemen zodat ze om haar beste vriendin kon rouwen?

Die gedachte alleen al maakte Charlotte spontaan misselijk. Julianna had altijd precies gedaan wat ze zelf wilde. Ze had haar eigen keuzes gemaakt, zelfs als haar ideeën andere mensen bizar in de oren klonken. Bijvoorbeeld toen ze besloot bij het balletgezelschap weg te gaan. Toen ze besloot met Connor te trouwen. En toen ze besloot dat ze kinderen wilde en in dit toeristenstadje haar eigen dansstudio wilde beginnen.

Vergeleken met haar onverschrokken vriendin was Charlotte een angstaas.

Het orgel zette een gezang in dat Charlotte zowaar herkende; niet omdat ze zo’n vrome kerkganger was, maar omdat Julianna het haar ooit had laten horen. De mensen om haar heen kwamen overeind om mee te zingen en de kistdragers stapten het podium op.

Haar beste vriendin zou naar haar laatste rustplaats gebracht worden.

‘U geeft rust in mijn ziel,’ zong de menigte en het liefst zou Charlotte protesteren, omdat haar ziel allesbehalve rustig was. Opeens drong tot haar door dat zij en Julianna geen onderdeel van dezelfde wereld meer uitmaakten.

Opeens voelde ze zich eenzamer dan ooit.

2

Een maand later

‘Hier komen, tweeëntwintig!’

Cole Turner, ook wel bekend als ‘coach’, zag de slungelige jongen, die een fantastische worp had, naar hem toe komen rennen.

‘Wat ben je in vredesnaam aan het doen, West?’

Asher West zette zijn helm af en spugde op de grond. ‘Mijn best, coach.’

‘Als dit écht het beste is wat je kunt, kunnen we net zo goed meteen naar huis gaan,’ brulde Cole. ‘Kom op, je weet best dat je veel meer in huis hebt. Dat kwam niet eens in de búurt van je best. Als je komend jaar quarterback wilt worden, moet je me wel laten zien dat je dat aankunt.’

Asher wendde zijn blik af en even dacht Cole dat zijn be-roerde prestaties misschien niets met football te maken hadden. Hij moest Ash echter zover zien te krijgen dat hij zich op het spel concentreerde. ‘Begrepen?’ blafte hij hem toe.

‘Begrepen, coach.’ Asher zette zijn helm weer op en rende het veld over. Ondertussen kwam assistent-coach Matt Bilby naar Cole toe.

‘Pak hem vandaag maar niet te hard aan,’ zei Bilby.

Cole trok zijn pet iets verder over zijn voorhoofd. ‘Waarom niet? Hij staat op het punt de belangrijkste speler van het team te worden.’

‘Hij heeft het momenteel nogal moeilijk,’ zei Bilby.

‘Moeilijk waarmee?’

‘Met zijn familie. Je weet hoe het er bij hem thuis aan toegaat.’

Dat wist Cole inderdaad. Iedereen wist het, hoewel Asher er eigenlijk liever niet over praatte. Ze oefenden de pass nog eens en dit keer gooide Asher de bal in een perfecte boog naar de andere kant van het veld.

Cole wierp Bilby een triomfantelijke blik toe, alsof zijn harde aanpak de reden van zijn succes was. Wat moest hij anders doen? Het hele team drillen, maar Asher met zijden handschoentjes aanpakken?

Er stond een belangrijk footballseizoen voor de deur en zijn team was erg jong. Asher zat nog niet eens in zijn laatste jaar, maar toch was hij de beste speler om hun grote ster Jared Brown op te volgen. Ruim de helft van het oude team had het vorige seizoen zijn diploma gehaald en Cole had nog drie maanden om de nieuwe jongens in vorm te krijgen. De vraag was alleen of dat genoeg tijd was.

‘Zomertrainingen beginnen normaal gesproken iets later op de ochtend, coach,’ zei Bilby. ‘Misschien kun je de jongens iets meer lucht geven. Ze komen hier tenslotte vrijwillig naartoe.’

‘Ze komen hier vrijwillig naartoe omdat ze willen winnen.’ Cole stak zijn klembord onder zijn arm en keek naar Matt. ‘Ik begin me alleen steeds meer af te vragen of jij dat ook wilt.’

Toen liep hij weg. Zijn stemming werd met de seconde slechter en hij wist dat hij dus maar beter met niemand kon praten. Zijn stemming was echter al maanden slecht, dus wat kon het voor kwaad?

Hij blies op zijn fluitje en het team vormde een cirkel op het veld. Cole keek de jongens een voor een aan. De meesten kende hij al jaren en sommigen zelfs al hun hele leven. Waarschijnlijk dachten ze dat hij iets inspirerends zou zeggen over het verdedigen van de staatstitel en dat de verwachtingen misschien laaggespannen waren, maar dat ze die door hard te werken ongetwijfeld konden overtreffen.

Die woorden had Cole vandaag echter niet in zich.

Vanmorgen had hij Gemma voor het eerst sinds hun schei-

ding weer gezien. Had ze na alles wat ze hem had aangedaan nu echt geen andere plek kunnen zoeken om de zomer door te brengen? Hij wist ook wel dat ze al voor hun huwelijk vaak naar Harbor Pointe was gekomen, maar ze kon Cole toch op zijn minst een klein beetje tegemoetkomen?

Zodra hij terugdacht aan hun breuk, wist hij echter dat ze dat nooit zou doen. Die verwachting kon hij dus maar beter bijstellen.

‘Goed getraind, jongens. Ik zie jullie hier morgen weer, om dezelfde tijd als vandaag.’

‘Maar morgen is het zaterdag.’

Cole keek de roodharige Teddy Phillips aan. ‘Ja, en?’

De jongen klemde zijn kaken op elkaar. ‘En niets, coach.’

‘Luister, ik hoef jullie niet te vertellen dat we dit jaar een stuk minder kans maken op succes dan vorig jaar,’ zei Cole. ‘Maar toch zetten we alles op alles om zo goed mogelijk te worden. Begrepen?’

Er klonk wat gemompel.

‘Ik zei: begrepen?’ zei Cole nu iets harder.

‘Ja, coach!’ riepen de jongens in koor.

‘Kom op.’ Hij hield zijn gebalde vuist in het midden van de cirkel. De jongens volgden al snel zijn voorbeeld.

‘Hawks op drie,’ brulde Cole. ‘Eén, twee, drie...’

‘Hawks!’ riepen de jongens, waarna ze naar het schoolgebouw vertrokken. Daar zouden ze zich douchen, omkleden en vervolgens zorgeloos aan een van de eerste dagen van de zomervakantie beginnen.

Cole was jaloers op hun vrijheid.

Die had echter niet iedereen.

‘Tweeëntwintig!’ riep Cole.

Asher bleef staan en draaide zich om. ‘Ja, coach?’

Cole wenkte hem.

Een moment later keek de bezwete jongen hem verwachtingsvol aan. Cole wilde dat hij zijn gedachten en gevoelens kon uitspreken, maar daar was hij totaal niet goed in. Hij had

dan ook geen idee hoe hij deze jongen de hoop moest geven dat zijn toekomst er beter uitzag dan het heden. Hij was nooit een prater geweest en sinds alles wat er gebeurd was al helemaal niet meer. Toch wilde hij Ash het gevoel geven dat hij ertoe deed – of hij nu de nieuwe quarterback werd of niet.

‘Alles goed?’

Asher wendde zijn blik af en heel even dacht Cole dat de jongen in tranen zou uitbarsten. Hij was niet goed met woorden, laat staan met tranen. Mannen hoorden niet te huilen en vooral niet waar anderen bij waren, tenzij het tranen van geluk waren na het winnen van een wedstrijd.

‘Ja hoor, coach. Prima.’

Het ging echter overduidelijk niet prima met Asher. Dat kon ook bijna niet anders. Pasgeleden was de kinderbescherming opeens verschenen bij het appartement waar Asher met zijn moeder en twee broertjes woonde. De woning was in slechte staat geweest en de autoriteiten waren erachter gekomen dat de zestienjarige jongen in zijn eentje voor het gezin zorgde.

Zijn baantje bij de plaatselijke ijssalon bracht waarschijnlijk niet veel op, maar toch waren ze nog niet uit huis gezet en was er nog niemand omgekomen van de honger. Asher zorgde dus beter voor het gezin dan veel volwassenen die Cole kende.

Desondanks was het bezoek van de kinderbescherming niet makkelijk geweest. Asher deed al maanden zijn best om het gezin bij elkaar te houden, maar het begon er steeds meer op te lijken dat hem dat niet zou lukken. De autoriteiten hadden bedreigd de kinderen bij hun moeder weg te halen, waarna hij en zijn broertjes waarschijnlijk in verschillende pleeggezinnen terecht zouden komen.

Cole klopte Asher op zijn schouder. ‘Als je ooit iets nodig hebt, kun je me altijd bellen. Wanneer je maar wilt.’

Asher keek hem behoedzaam aan.

‘Begrepen?’

De jongen knikte.

‘Ja?’

‘Ja, coach,’ zei hij. ‘Bedankt.’

‘Oké. Ik zie je morgen weer.’

Terwijl Asher naar het schoolgebouw rende, bedacht Cole op het veld dat hij best iets meer had kunnen zeggen. Hij en Asher hadden namelijk meer met elkaar gemeen dan de jongen wist. Dat had Cole echter voor zichzelf gehouden, hoewel Asher nu wel wist dat hij voor hem en zijn broertjes klaarstond.

Als hij vorig jaar geweten had hoe slecht zijn thuissituatie was... Hij besloot die gedachte niet af te maken, want hij wist dat hij niet anders zou hebben gehandeld. Zelfs als hij precies geweten had hoe het er bij Asher thuis aan toeling, had hij niet ingegrepen. Want wat had hij kunnen doen? Destijds wist hij amper zelf het hoofd boven water te houden.

Hij zuchtte. Hij had gedacht dat hij dit hoofdstuk uit zijn leven na lange tijd eindelijk had afgesloten, maar nu begon hij daaraan te twijfelen.

Wat er vanmorgen gebeurd was, had een behoorlijke impact op hem gehad.

Gemma had een behoorlijke impact op hem gehad.

Hij wilde echter geen seconde langer aan zijn ex-vrouw denken. De afgelopen jaren had hij al veel te veel tijd aan haar verspild. Het was genoeg geweest.

Hij stapte zijn kantoor binnen en deed een lamp aan. Nu de training voorbij was, kon Cole de rest van de dag doen wat hij wilde. Ooit had hij het heerlijk gevonden dat hij elke zomer vrij was. Vrij om zijn tijd met Gemma door te brengen en de dagen precies zo te besteden als toen ze elkaar net hadden leren kennen.

Nu had hij echter geen idee wat hij met zijn lege agenda aan moest.

Hij stopte zijn spullen in zijn tas en liep via een zijdeur de zo goed als verlaten middelbare school uit. Zijn maag knorde. Precies op tijd.

Hij belde Hazel's Kitchen om een afhaalontbijtje te bestellen. Dan kon hij met zijn eten naar huis rijden en daar aan zijn volgende renovatieproject beginnen.

Toen hij zijn vervallen woning aan het meer kocht, had hij niet verwacht dat het hem zo goed zou doen om die stukje bij beetje op te knappen. Hij had spontaan een bod gedaan en was oorspronkelijk van plan geweest het huis op te knappen en vervolgens voor een hogere prijs door te verkopen. Na Gemma's vertrek had hij hun oude woning echter verkocht en was hij zelf aan het meer gaan wonen. Het uitzicht was er namelijk prachtig en op zijn nieuwe plek waren een stuk minder herinneringen aan zijn ex-vrouw.

De eerstvolgende klus op zijn programma was het slopen van de badkamer en hij was blij met de afleiding die dat zou bieden.

Hij parkeerde zijn auto voor het restaurant en kreunde toen hij zag hoe druk het was. In een oogopslag zag hij meerdere mensen die zowel hem als Gemma kenden. Misschien zat zijn ex zelf ook aan het ontbijt.

Heel even overwoog hij zijn bestelling niet op te halen, maar dat wilde hij Betsy niet aandoen. De eigenaresse van het kleine restaurant rekende op vaste klanten zoals hij en hoewel zijn stemming momenteel niet best was, gaf hij oprecht om de mensen in dit stadje.

Hij had het misschien even moeilijk, maar uiteindelijk zou alles goed komen. Toch?

Hij zette de motor van zijn oude Chevy uit en liep naar binnen. Een paar dagen geleden was hij nog blij geweest omdat er geen geroezemoes meer klonk als hij door het stadje liep. Mensen leken eindelijk te hebben geaccepteerd dat hij was verdergegaan met zijn leven. Dat Gemma voorgoed vertrokken was en er dus niet meer over hun relatie gepraat hoefde te worden.

De kans was echter groot dat iemand haar de afgelopen dagen in het stadje was tegengekomen. Hij had haar immers ook aan de arm van Maxwell Juniper gezien, hoewel ze net had gedaan alsof ze Cole en zijn pick-uptruck niet had opgemerkt.

Heel even had hij overwogen het paar aan te rijden, maar gelukkig had hij zich weten te beheersen. Het feit dat de gedachte überhaupt bij hem opgekomen was, baarde hem echter zorgen.

‘Daar zullen we coach hebben,’ zei Betsy vanachter de bar. ‘Je was vanmorgen al vroeg op om de jongens in vorm te krijgen, of niet?’

‘Er is dan ook flink wat werk aan de winkel,’ zei Cole.

‘Het lukt je vast om een goed team van ze te maken,’ zei Betsy, wat hem gek genoeg geruststelde. ‘Dat lukt je immers altijd.’

Hij besloot haar maar niet te vertellen dat zijn team dit jaar een stuk minder kans op succes maakte dan gewoonlijk. Hoewel hij geen voorbarige voorspellingen wilde doen, hoopte hij dat de mensen in het stadje zouden begrijpen dat ze nu eenmaal niet elk jaar met de staatstitel thuis konden komen, hoe getalenteerd de jongens ook waren.

De winst van vorig seizoen was nog steeds overal zichtbaar. Er stond nog altijd *Go Hawks* op allerlei posters en winkelruiten, en dat terwijl de finale maanden geleden al gespeeld was. Hij wilde niemand teleurstellen, maar er zou haast een wonder voor nodig zijn om dit jaar net zo succesvol af te sluiten als het vorige.

‘Je bestelling staat al klaar,’ zei Betsy. ‘Ik zal alles even voor je halen.’

Hij leunde tegen de bar en probeerde de blikken van zijn stadsgenoten zo veel mogelijk te negeren. Op datzelfde moment kwam Gemma binnen. Ze zag hem niet meteen en dus nam hij haar kort in zich op. Hij had eigenlijk gehoopt dat ze sinds hun breuk iets van haar schoonheid en charme verloren had.

Werkte dat niet zo na een scheiding?

Helaas niet in het geval van zijn ex. Ze was nog net zo mooi als altijd.

Misschien had hij zich al die maanden wel ingebeeld dat mensen over hem mompelden, want nu werd het juist erg stil. Of leek dat alleen maar zo?

Gemma leidde Max naar een tafeltje achter in het restaurant en voordat ze kon opkijken, keerde Cole haar de rug toe. Hij richtte zijn blik op de kassa, waar Betsy hopelijk snel met zijn eten zou verschijnen.

Hij had niet moeten verwachten dat Gemma haar zomers

voortaan ergens anders zou doorbrengen en blijkbaar zelfs niet dat ze hun favoriete ontbijtstek uit de weg zou gaan. Gemma was dan ook nooit erg meelevend geweest. Hij hoopte maar dat ze op zijn minst het fatsoen had om hem niet in het openbaar aan te spreken.

Eindelijk kwam Betsy terug uit de keuken. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik heb er een paar extraatjes voor je bij gedaan.’

‘Dat had toch niet hoeven.’ Hij praatte zo zacht mogelijk, in de hoop dat Gemma hem niet zou horen.

‘Weet ik,’ zei ze. ‘Maar ik dacht dat je ze wel kunt gebruiken. Ik weet dat het hier de komende maanden ontzettend druk zal worden, maar probeer mijn vaste klanten toch zover te krijgen dat ze ook blijven langskomen. De stedelingen zijn doorgaans namelijk een stuk aardiger dan de toeristen.’ Ze knipoogde naar hem en schoof een bruine papieren zak naar hem toe. ‘Dat vind je zelf waarschijnlijk ook.’

Gemma was ooit ook niet meer dan een toerist geweest, totdat ze met Cole getrouwd was. Bedoelde Betsy dat soms? In dat geval was hij het roerend met haar eens. ‘Dank je,’ zei hij. Hij betaalde haar, zei dat ze het wisselgeld mocht houden en draaide zich toen om.

Hij beende naar de deur en om Gemma en die belachelijke Max niet te hoeven zien, hield hij zijn gezicht zo veel mogelijk afgewend. Toen werd zijn blik naar de straat getrokken. Iemand probeerde een compacte zwarte Volkswagen voor zijn pick-uptruck te parkeren. Na een mislukte poging rolde de glimmende auto de weg weer op, waarop een passerende bestuurder verontwaardigd toeterde. De Volkswagen kwam met een ruk tot stilstand en reed toen abrupt achteruit.

Als in slow motion zag Cole dat de achterbumper van de auto de koplamp van zijn vintage Chevy raakte.

Zodra het geluid van krakend metaal en brekend glas te horen was, klonken er verschrikte geluiden door het restaurant. Alle ogen waren op hem gericht.

Hij liep naar buiten en keek naar de twee auto’s, die nog altijd

tegen elkaar gedrukt langs de weg stonden.

Cole probeerde niet te denken aan de vele tientallen uren die hij in het opknappen van zijn pick-uptruck gestoken had. Maandenlang had hij eraan gesleuteld, tot hij er eindelijk vol trots mee door het stadje kon rijden. Het zou nog niet makkelijk worden om zijn koplamp te vervangen en zo te zien had ook zijn bumper wat werk nodig.

Hij vermoedde dat er een tiener of een oud vrouwtje achter het stuur van de auto zat en dat er zich inmiddels een bescheiden mensenmassa achter hem verzameld had, inclusief Gemma en haar belachelijke Max.

Kalm blijven, Turner.

De Volkswagen kwam weer in beweging, waarbij de glasherven onder het achterwiel een knerpend geluid maakten. Zodra de auto's een stukje uit elkaar stonden probeerde Cole zich te ontspannen, maar de bestuurder was blijkbaar nog niet klaar. Opnieuw zag hij dat de Volkswagen op zijn pick-uptruck af reed, misschien om de bumper van de Chevy nog iets dieper in te deuken.

Cole rende de straat op.

'Stop!' riep hij naar de chauffeur, waarna hij een klap op de kofferbak gaf. Meteen sprongen de remlichten aan en kwam het voertuig tot stilstand.

'Ben je soms blind?' riep hij.

Een moment later zwaaide het portier aan de bestuurderskant van de Volkswagen open. Cole keek wie er in vredesnaam zo'n slechte chauffeur was. Het bleek een vrouw met grote ogen en behuilde wangen te zijn.

'Sorry,' zei ze. Het kostte haar duidelijk moeite om kalm te blijven. 'Het spijt me echt verschrikkelijk.'

Hij zag dat ze met de mouw van haar zwarte trui over haar gezicht veegde. Haar donkere haar zat in een hoge knot, maar niet de rommelige variant die zijn leerlingen vaak hadden. Deze knot was strak en elk haartje zat precies op zijn plaats.

De vrouw had een bleke huid met alleen wat kleur op haar

lippen en wangen, die met de seconde roder kleurden van schaamte.

Haar tranen maakten hem iets minder boos, maar dat veranderde niets aan het feit dat ze zijn grote trots had beschadigd. En dat maar liefst twee keer.

‘Is dit jouw pick-uptruck?’ Ze sloeg het portier van haar Volkswagen dicht en liep snel naar de andere kant van de auto.

‘Geef me je verzekeringsgegevens maar gewoon,’ zei Cole op kille toon.

‘Eh, dit is een huurauto,’ zei ze. ‘Maar ik zal je schade persoonlijk vergoeden.’

Hij keek haar aan. Waarom kwam ze hem toch zo bekend voor?

‘Dit is immers honderd procent mijn schuld.’ Met een diepe zucht keek ze naar hun auto’s. ‘Wat een zootje.’ Toen keek ze weer naar hem. ‘Ik rij niet zo vaak.’

‘Je meent het,’ merkte hij droog op.

Onder andere omstandigheden – als Gemma bijvoorbeeld niet net terug in het stadje was, wat allerlei nare gevoelens in hem naar boven bracht – zou dit gesprek ongetwijfeld compleet anders verlopen zijn. Hij zou waarschijnlijk gelachen hebben, om deze prachtige vreemdeling vervolgens te vertellen dat hij haar alleen vergaf als ze een keer met hem uit eten ging. Hij zou al zijn charmes in de strijd hebben gegooid, maar die waren nu ver te zoeken. De omstandigheden waren immers niet anders. Hij was in een slechte bui en was woest dat ze de pick-uptruck waaraan hij zo lang gewerkt had beschadigd had.

‘Ik woon in de stad en daar loop ik veel.’ Ze streek met haar hand over haar haar. ‘Of nou ja, ik woonde in de stad. Nu woon ik hier, want ik heb pas geleden ontslag genomen van mijn werk.’ Haar lach klonk nerveus. Ze keek hem aan. ‘Sorry. Ik praat nogal veel als ik zenuwachtig ben.’ Na een korte stilte mompelde ze: ‘Marcia zegt altijd dat dat een slechte gewoonte van me is.’

‘Heel fijn,’ zei hij, waarna hij fronste om zijn sarcastische toon. ‘Kun je me nu je contactgegevens geven zodat ik weg kan?’

Aan haar opgetrokken wenkbrauwen zag hij dat ze hem nogal bot vond. Dat verbaasde hem niets.

Ze ademde diep in, keek hem aan en ademde vervolgens uit. De blik in haar ogen werd met de seconde geïrriteerder. Alsof hij op haar auto was ingereden, in plaats van andersom.

‘Je bent...’ Ze bleef hem aankijken.

‘Ik ben...’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik kijk wel even of ik iets heb om mijn gegevens op te schrijven.’ Ze liep terug naar haar auto en trok een enorme plastic tas naar zich toe, die ze vervolgens op de motorkap leegde.

Hij probeerde zo min mogelijk naar haar spullen te kijken, maar zag onder andere deodorant, twee soorten crème, haarelastiekjes, een sjaal, een paar sokken en een portemonnee voorbijkomen. Een stuk papier was echter nergens te bekennen.

Een moment later haalde ze wel een pen uit de plastic tas. ‘Aha!’

Hij fronste.

Zonder enige aarzeling liep ze naar hem toe en begon te schrijven op de papieren zak waarin zijn eten zat. Ze probeerde niet eens afstand te houden en leunde zo dicht naar hem toe dat hij haar shampoo kon ruiken.

Die rook erg lekker.

‘Zo. Nu heb je mijn naam en telefoonnummer,’ zei ze.

Hij keek naar de zak. Charlotte Page, had ze in blokletters opgeschreven. Erachter stonden tien cijfers. Hij keek haar aan. Waar kende hij die naam toch van?

Charlotte. Een tijdloze, elegante naam die perfect paste bij de vrouw die voor hem stond.

‘Bel me maar, zodra je weet hoeveel het gaat kosten om alles te laten repareren.’ Ze keek nog eens naar de auto’s en slikte. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen idee hoe ik mijn auto nu het beste weg kan halen.’

Ze fronste en Cole nam haar profiel in zich op. Het was mischien wat ouderwets, maar hij had altijd geleerd om vrouwen

in dit soort situaties te helpen. Charlotte Page had waarschijnlijk totaal geen prins op het witte paard nodig, maar het was wel zo beleefd om op zijn minst aan te bieden haar tegemoet te komen.

Iets hield hem echter tegen. Waarom vond hij het zo moeilijk om iets aardigs voor haar te doen?

‘Ik wil het niet nog erger maken.’ Ze bood hem haar auto-sleutel aan. ‘Kun jij het misschien doen?’

Hij bekeek haar gezicht. Grote ogen. Volle lippen. Een volmaakte huid. De meeste mannen zouden meteen om haar telefoonnummer vragen. Dat had hij al, maar hij wist dat hij daar geen gebruik van zou maken.

Het deed er niet toe dat ze mooi was. Het deed er niet toe dat hij haar nerveuze geklets eigenlijk wel vertederend vond. Dat veranderde allemaal niets aan de huidige situatie en dat was waarschijnlijk maar goed ook.

Hij legde zijn ontbijt in zijn auto, nam haar sleutel aan en trok het portier van de compacte Volkswagen open. Hij probeerde achter het stuur te gaan zitten, maar de bestuurdersstoel stond zo ver naar voren dat hij zijn benen nergens kwijt kon. Met een geïrriteerde zucht zette hij de zitting naar achteren en startte hij de motor. Vervolgens liet hij de auto rustig naar voren rollen, waardoor er wat ruimte tussen de Volkswagen en de Chevy ontstond.

Zodra zijn auto bevrijd was, trok hij aan de handrem. Hij stapte uit en liep naar zijn pick-uptruck toe.

‘Nogmaals sorry,’ riep Charlotte hem na.

‘Misschien kun je voortaan beter een zo ruim mogelijke parkeerplaats zoeken,’ zei hij. Dat was nogal een onbeschofte opmerking. Dat wist hij best. Hij was echter nog altijd kwaad en kon zijn woede niet bedwingen.

Als een echte botterik stapte hij zijn pick-uptruck in, startte de motor en draaide hij het voertuig de weg op. Toen hij opkeek, zag hij Gemma in het restaurant in zijn richting kijken. Ze had ongetwijfeld precies gezien wat er gebeurd was.

Kun je blijven dansen als het verleden je op de hielen zit?

Charlotte Page is balletdanseres en heeft het leven waar iedere danser jaloers op zou zijn. Maar succes is geen garantie voor geluk. Als Julianna, Charlottes beste vriendin, op tragische wijze om het leven komt, besluit ze het roer om te gooien en gaat ze op zoek naar iets wat meer biedt dan applaus en roem. Ze neemt afscheid van het grote podium om de kleine dansschool van Julianna te redden.

En dus komt Charlotte in Harbor Pointe terecht, waar ook de broer van Julianna rondloopt, een norse footballcoach die net een nare scheiding achter de rug heeft. Tot voor kort vond hij het eigenlijk wel comfortabel achter de muur die hij om zijn hart had gemetseld. Maar misschien breekt een danseres daar wel doorheen...

Is hun prille relatie sterk genoeg om op te boksen tegen oude geheimen en een roerig verleden?

Courtney Walsh is acteur, theaterregisseur en schrijfster. Ze woont in Illinois in de Verenigde Staten, waar ze samen met haar echtgenoot een jeugdtheater runt. *Dans met me* is het vierde los te lezen deel uit de Harbor Pointe-serie. De eerste drie delen zijn *Kijk omhoog*, *Pak mijn hand* en *Vang me op*.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3250 5

9 789029 732505

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT